

สภาพปัจจุบันและสภาพปัญหาของการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น A Study on the Current Situation and Problems in Promoting Vocational Training for Disabled Persons Through Local Governments

รัชณี จันทร์ทับทอง¹
อมรวิทย์ นาคทรทรัพย์²

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพปัญหาการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การวิจัยครั้งนี้ใช้การวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) ประชากรที่ศึกษา ได้แก่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีฐานะเป็นเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 7,774 แห่ง กลุ่มตัวอย่าง คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีฐานะเป็นเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 380 แห่ง โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยคำนวณจากสูตรขนาดกลุ่มตัวอย่างของ ยามาเน่ (Yamane, 1973) และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นแบบสอบถามแบบสอบถามปลายปิดชนิดเลือกตอบ แบบประเมินค่า (Rating scale) และแบบคำถามปลายเปิด วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ (Percentage) หาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis)

ผลการวิจัย พบว่า

1. สภาพปัจจุบันในการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า การแต่งตั้งส่วนงานหรือบุคคลที่รับผิดชอบงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการ ส่วนใหญ่ มีการแต่งตั้งส่วนงานหรือบุคคลที่รับผิดชอบ ในการอบรมเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการของบุคลากร ส่วนใหญ่ไม่เคยอบรม ส่วนการจัดสรรงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ ส่วนใหญ่ไม่มีการจัดสรรงบประมาณ ในส่วนการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า สภาพปัจจุบันโดยรวม มีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า ด้านการส่งเสริมการประกอบอาชีพอย่างยั่งยืนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านการเตรียมความพร้อมคนพิการสู่การประกอบอาชีพ และด้านการพัฒนาทักษะการทำงานให้สอดคล้องกับการประกอบอาชีพ ตามลำดับ โดยทุกด้านมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

2. สภาพปัญหาในการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า ระดับปัญหางบประมาณเพียงพอที่จะนำมาใช้ในการส่งเสริมอาชีพคนพิการมีค่าเฉลี่ยสูงสุด มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ มาก และระดับปัญหาข้อมูลด้านความต้องการในการประกอบอาชีพของคนพิการในท้องถิ่นเพียงพอมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด อยู่ในระดับ ปานกลาง

3. ข้อเสนอแนะในการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรมีการตระหนักและให้ความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ในการส่งเสริมอาชีพคนพิการให้ชัดเจน จัดสรรงบประมาณในการดำเนินงานให้เพียงพอ อีกทั้งควรมีการบูรณาการร่วมดำเนินงานกับเครือข่ายภาคีต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

คำสำคัญ การส่งเสริมอาชีพคนพิการ, ปัญหาของการส่งเสริมอาชีพคนพิการ, องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

¹ นิสิตหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

² อาจารย์ประจำภาควิชานโยบายการจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Abstract

The purposes of this study was to study the current situation and problems in promoting vocational training for disabled persons through local governments. The population in this study were local governments with municipality and sub district administrative organization status of 7,774 offices. there were 380 samples selected proportionally and used 'Yamane's formula' for calculating the sample size by stratified random sampling. The instruments were collected by using vocational training of disabled persons through local governments questionnaire consists of close ended questions with rating scale and open ended questions. The data analysis was done by percentage, mean, standard deviation and content analysis.

The results showed that:

1 . The current situation, most of the appointment of persons responsible for disabled persons were operations management training in promoting vocational training for disabled persons, Never participation in budget allocation. In promoting vocational training for disabled persons through local governments showed the current situation overall operations were only intermediate. Special Issue on aspects was found in getting promoted career in a sustainable way was the highest level.

2. The problems in promoting vocational training for disabled persons through local governments were found problems with sufficient budget leading to support career for persons with severe disabilities were the highest. Opinions usually speak at a high level and problems of vocational needs of disabilities through local governments information with the lowest average, was at the medium Level.

3. The pedagogical implications of the study on vocational training of disabled persons through local governments were the local governments must recognize the importance of acceptance. Disability awareness was very important for promoting the quality of life. The Importance of clearly define roles and responsibilities in organizations, plan to allocate resources effectively, and collaboration with other organizations for helping to create real opportunities for people with disabilities through local governments were the keys to sustainable success.

Keywords: Promoting vocational training for disabled persons, Problems in promoting vocational training of disabled persons, Local governments.

บทนำ

คนพิการถือว่าเป็นผู้ด้อยโอกาสกลุ่มหนึ่งในสังคม ที่ยังไม่สามารถใช้ชีวิตส่วนตัวได้ตรงตามความต้องการของตนเองได้อย่างอิสระ ยังต้องให้คนในสังคมให้ความช่วยเหลือเป็นส่วนใหญ่ ด้วยเหตุสภาพความพิการและการให้บริการของสังคมยังไม่เพียงพอ ไม่ตอบสนองความต้องการของคนพิการ ทำให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ไม่ดีเท่าที่ควร คนพิการส่วนใหญ่ไม่สามารถเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมกับคนพิการได้ ไม่ว่าจะเป็นแหล่งบริการของภาครัฐ ภาคเอกชนที่ให้ความช่วยเหลือ การรักษาพยาบาล การศึกษา การส่งเสริมอาชีพ และด้านอื่นๆ อีกทั้งคนในสังคมยังมีทัศนคติ ที่ยังไม่เชื่อมั่น

ในความสามารถของคนพิการ มองเห็นคนพิการเป็นบุคคลที่แตกต่างจากปกติ มุมมองต่อคนพิการเป็นลักษณะของกรรมมองคนพิการเป็นบุคคลที่น่าสงสาร น่าเวทนา ลักษณะการให้ความช่วยเหลือส่วนใหญ่จึงเป็นลักษณะการให้ความสงเคราะห์แก่คนพิการ หากคนในสังคมมีความรู้ความเข้าใจในคนพิการ มองคนพิการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม มีความรู้ความสามารถเฉกเช่นเดียวกับคนปกติ หากแต่ต้อง ให้ความสำคัญต่อการจำเป็นพิเศษ หรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมกับความพิการเพื่อใช้ในการทำกิจกรรมต่างๆ ทั้งการใช้ชีวิตส่วนตัวและการอยู่ร่วมกันในสังคม เมื่อคนปกติปรับทัศนคติ และมีความรู้ความเข้าใจในคนพิการแล้ว เข้าใจความแตกต่างเฉพาะบุคคล ก็จะทำให้เกิดการยอมรับซึ่งกันและกัน

ถ้าเรามีความเข้าใจและมีวิสัยทัศน์ที่ดีที่ถูกต้อง ก็สามารถแสดงออกมาเป็นการกระทำที่ถูกต้องและดีงามต่อคนพิการ ซึ่งจะส่งผลให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นได้ ดังนั้น การที่จะพัฒนาคุณภาพคนพิการที่ชีวิตที่ดีขึ้นนั้น สิ่งสำคัญที่จะต้องคำนึงถึง คือ มุมมองทัศนคติที่มีต่อคนพิการ อีกทั้งการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการเป็นเรื่องที่ทุกคนต้องร่วมมือกันพัฒนา มิได้เป็นเรื่องของเฉพาะบุคคลหรือครอบครัวของคนพิการ ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนต่างๆ ของสังคม การพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้ดีขึ้นนั้น คนพิการและครอบครัวจะต้องใช้ชีวิตด้วยตนเองได้ในระยะยาว เป็นภาระของสังคมให้น้อยที่สุด จะต้องพัฒนาให้คนพิการมีความเชื่อมั่นในตนเอง สร้างพลังอำนาจให้แก่ตนเอง จนทำให้คนพิการเกิดศักยภาพสามารถใช้ชีวิตด้วยตนเองได้อย่างอิสระ พึ่งพาตนเองได้อย่างเหมาะสม สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับคนปกติในสังคมได้อย่างมีความสุข นำผลไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการได้อย่างประสบความสำเร็จและยั่งยืน ปัจจุบันประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับคนพิการเป็นอย่างมาก โดยเห็นได้จากมีการกำหนดพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ พ.ศ.2550 ที่มุ่งหวังให้คนพิการทุกกลุ่มได้รับความสะดวกในการเข้าถึงสิทธิประโยชน์และความคุ้มครองเพิ่มขึ้นจากเดิม ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการศึกษา การมีอาชีพ รวมไปถึงสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่ทำให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีกฎหมายและนโยบายต่างๆ ที่ให้ความช่วยเหลือและส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐและหน่วยงานเอกชน เพื่อเข้ามาช่วยเหลือพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้ดีขึ้น ก็ยังไม่สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้ดีขึ้น คนพิการก็ยังไม่สามารถเข้าถึงสิทธิเท่าที่ควร และคุณภาพชีวิตที่สำคัญของคนพิการคือ การมีงานทำ คนพิการจำนวนมากยังไม่ได้ประกอบอาชีพ จะเห็นได้จากฐานข้อมูลทะเบียนกลางคนพิการ (สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ, 2559) พบว่า มีคนพิการในประเทศไทยที่ได้รับการจดทะเบียนทั้งสิ้น 1,725,601 คน คิดเป็นร้อยละ 2.52 ของประชากรทั่วประเทศ และในจำนวนนี้มีคนพิการที่อยู่ในวัยทำงาน อายุ 15-60 ปี มีจำนวน 781,576 คน คนพิการที่ประกอบอาชีพ จำนวน 196,021 คน คิดเป็นร้อยละ 25.08 คนพิการที่สามารถประกอบอาชีพได้ ที่ยังคงไม่ได้ประกอบอาชีพ จำนวน 463,018 คน คิดเป็นร้อยละ 59.24 คนพิการที่ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ เนื่องจากพิการมากช่วยเหลือตนเองไม่ได้ จำนวน 122,537 คน ร้อยละ 15.68

ซึ่งคนพิการกลุ่มนี้ ต้องอาศัยผู้ดูแลคอยช่วยเหลือ จากข้อมูลดังกล่าวเราจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ประเทศไทยประสบปัญหา คนพิการที่มีความสามารถทำงานได้และผู้ดูแลคนพิการที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ มีจำนวนคนที่ว่างงานสูงมากอยู่ในขั้นวิกฤตจริงๆ ซึ่งการไม่ได้ประกอบอาชีพของคนพิการนี้ แสดงให้เห็นว่าคนพิการยังไม่มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เนื่องจากการไม่มีรายได้นั้นเป็นดัชนีชี้วัดคุณภาพชีวิตคนพิการอย่างหนึ่ง แสดงว่ากฎหมายนโยบาย การให้ความช่วยเหลือคนพิการทั้งภาครัฐและภาคเอกชนยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร (วิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์, 2559)

การส่งเสริมอาชีพแก่คนพิการ มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง คนพิการควรจะได้รับพัฒนาในแนวทางที่เหมาะสมกับศักยภาพของคนพิการ ประกอบอาชีพที่ถนัดตามความพิการที่สามารถทำได้ ซึ่งการส่งเสริมอาชีพจะเป็นสิ่งสำคัญที่จะให้คนพิการสามารถที่จะพึ่งพาตนเองได้ เป็นการสร้างความเชื่อมั่น ตลอดจนมีการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีคุณค่า มีศักดิ์ศรีเช่นบุคคลทั่วไป

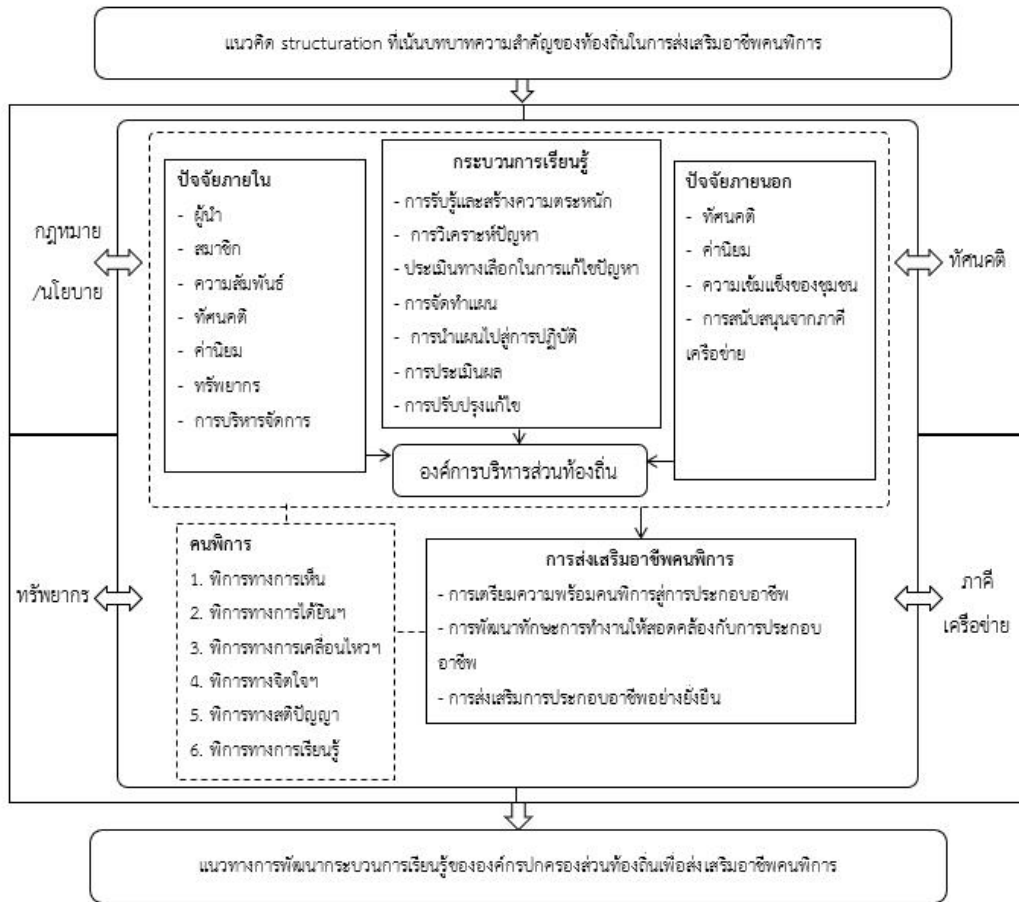
องค์การบริหารส่วนตำบลและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ ซึ่งหน้าที่ที่สำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น คือ การพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในท้องถิ่นให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ซึ่งคนในท้องถิ่นนี้ก็ต้องให้ความสำคัญของคนพิการด้วยเช่นกัน ต้องพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในท้องถิ่นให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีเช่นเดียวกับคนปกติในท้องถิ่น ต้องจัดกิจกรรม โครงการ ดำเนินงานต่างๆ ที่ส่งเสริมให้คุณภาพชีวิตคนพิการดีขึ้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการวิจัยเพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมอาชีพคนพิการที่แสดงให้เห็นว่าหากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีกระบวนการเรียนรู้ที่ดี การบริหารจัดการที่ดี มีกิจกรรมต่างๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น จะมีส่วนสำคัญเป็นอย่างมากในการพัฒนาชุมชน รวมไปถึงคนพิการที่เป็นส่วนหนึ่งของชุมชน ส่งเสริมให้คนในท้องถิ่น ตระหนักถึงการอยู่ร่วมกัน บนพื้นฐานความแตกต่างเฉพาะบุคคล คนพิการสามารถมีอาชีพสร้างรายได้ ลดข้อก้ำกั้ เพิ่มโอกาสให้แก่คนพิการ อันนำไปสู่ให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและยั่งยืน

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพปัญหาการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่1 กรอบแนวคิดงานวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research Method) เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสภาพปัญหาของการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีฐานะเป็นเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 7,774 แห่ง

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีฐานะเป็นเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 380 แห่ง โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยคำนวณจากสูตรขนาดกลุ่มตัวอย่างของ ยามาเน่ (Yamane, 1973) และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จำนวน 380 แห่ง

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ศึกษาการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมด 3 ด้าน ได้แก่ 1)การเตรียมความพร้อมคนพิการสู่การประกอบอาชีพ 2) การพัฒนาทักษะการทำงานให้สอดคล้องกับการประกอบอาชีพ และ 3) การส่งเสริมการประกอบอาชีพอย่างยั่งยืน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมีโครงสร้างที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เป็นแบบสอบถามชนิดเลือกตอบ ประเมินค่า (Rating scale) และข้อคำถามปลายเปิด โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ตอนที่ 2 สภาพปัจจุบันขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมอาชีพคนพิการ

ตอนที่ 3 สภาพปัญหาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมอาชีพคนพิการ

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

4. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือดำเนินการดังนี้

1) ศึกษาหลักการ แนวคิด และทฤษฎีจากเอกสาร ตำราและงานวิจัย ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งในประเทศและต่างประเทศ

2) กำหนดเป็นข้อคำถามครอบคลุมกรอบแนวคิด และขอบเขตการวิจัย

3) หาค่าความตรง (Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC : Index of item objective congruence) เท่ากับ 0.5 – 1.0

4) หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach Coefficient Alpha) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89

5) นำแบบสอบถามไปจัดพิมพ์เพื่อใช้เก็บข้อมูล

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ทำหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

2) ส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์และแบบออนไลน์

3) รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืน ตรวจสอบความถูกต้อง สมบูรณ์

4) นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืน ไปวิเคราะห์ข้อมูล

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ผลข้อมูล ดำเนินการดังนี้

1) วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ การแจกแจงความถี่ (frequency) ร้อยละ (percentage)

2) วิเคราะห์ระดับสภาพปัจจุบันและสภาพปัญหาในการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3) วิเคราะห์ข้อเสนอแนะการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis)

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพปัญหาการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ใช้วิธีการสอบถาม โดยใช้แบบสอบถามแล้วนำเสนอสภาพปัจจุบันและสภาพปัญหาการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลการวิจัยดังนี้

1. สภาพปัจจุบันในการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 สภาพปัจจุบันขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมอาชีพคนพิการ ในส่วนของการแต่งตั้งส่วนงาน การอบรมและการจัดสรรงบประมาณ

ข้อมูล	ร้อยละ
สภาพปัจจุบันขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมอาชีพคนพิการ	
1. การแต่งตั้งส่วนงานหรือบุคคลที่รับผิดชอบงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการ	
มีการแต่งตั้ง	50.9
ไม่มีส่วนงานหรือบุคคลที่รับผิดชอบโดยตรงแต่มีการมอบหมายผู้รับผิดชอบงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการ	28.9
ไม่มีการแต่งตั้ง	20.3
รวม	100
2. การอบรมเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการของบุคลากร	
เคยอบรม	37.9
ไม่เคยอบรม	62.1
รวม	100
3. การจัดสรรงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ	
มีการจัดสรรงบประมาณ	37.9
ไม่มีการจัดสรรงบประมาณ	62.1
รวม	100

จากตารางที่ 1 สภาพปัจจุบันขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมอาชีพคนพิการการแต่งตั้งส่วนงานหรือบุคคลที่รับผิดชอบงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการ ส่วนใหญ่ มีการแต่งตั้งส่วนงานหรือบุคคลที่รับผิดชอบงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการ คิดเป็นร้อยละ 50.9 รองลงมา ได้แก่ ไม่มีส่วนงานหรือบุคคลที่รับผิดชอบโดยตรงแต่มีการมอบหมายผู้รับผิดชอบงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการ คิดเป็นร้อยละ 28.9 และไม่มี การแต่งตั้งส่วนงานหรือบุคคลที่รับผิดชอบงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการ คิดเป็นร้อยละ 20.3 ตามลำดับ ใน

การอบรมเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการของบุคลากร ส่วนใหญ่ไม่เคยอบรมเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการของบุคลากร คิดเป็นร้อยละ 62.1 และเคยอบรมเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการของบุคลากร คิดเป็นร้อยละ 37.9 ส่วนการจัดสรรงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ ส่วนใหญ่ไม่มีการจัดสรรงบประมาณ คิดเป็นร้อยละ 62.1 มีการจัดสรรงบประมาณ คิดเป็นร้อยละ 37.9

ตารางที่ 2 สภาพปัจจุบันของการดำเนินการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามขั้นตอนการส่งเสริมอาชีพคนพิการในภาพรวม

การส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	การดำเนินงานในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. การเตรียมความพร้อมคนพิการสู่การประกอบอาชีพ	2.87	.838	ปานกลาง
2. การพัฒนาทักษะการทำงานให้สอดคล้องกับการประกอบอาชีพ	2.80	.796	ปานกลาง
3. การส่งเสริมการประกอบอาชีพอย่างยั่งยืน	2.93	.642	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	2.87	.660	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 แสดงในส่วนการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในภาพรวม พบว่าสภาพปัจจุบันโดยรวม มีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.87$, S.D.=.660) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการส่งเสริมการประกอบอาชีพอย่างยั่งยืนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 2.93$, S.D.=.642) มีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ ด้านการเตรียมความพร้อมคน

พิการสู่การประกอบอาชีพ ($\bar{x} = 2.87$, S.D.=.838) มีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง และด้านการพัฒนาทักษะการทำงานให้สอดคล้องกับการประกอบอาชีพ ($\bar{x}=2.80$, S.D.=.796) มีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับ โดยทุกด้านมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

2. สภาพปัญหาในการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ปัญหาการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ปัญหาการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	ผลการดำเนินงาน		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. งบประมาณเพียงพอที่จะนำมาใช้ในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ	3.54	.997	มาก
2. กฎ ระเบียบ เอื้อต่อการดำเนินการส่งเสริมอาชีพคนพิการ	3.26	.981	ปานกลาง
3. ผู้บริหาร ให้ความสำคัญในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ	3.41	.993	มาก
4. สมาชิกสภา ให้ความสำคัญในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ	3.44	.974	มาก
5. บุคลากรในหน่วยงานเพียงพอ ในการดำเนินการส่งเสริมอาชีพคนพิการ	3.37	.998	ปานกลาง
6. บุคลากรในหน่วยงานมีความรู้ ความเข้าใจในการดำเนินการส่งเสริมอาชีพคนพิการ	3.15	.978	ปานกลาง
7. ข้อมูลด้านความต้องการในการประกอบอาชีพของคนพิการในท้องถิ่นเพียงพอ	3.11	.983	ปานกลาง
8. ข้อมูลพื้นฐาน ข้อมูลสารสนเทศเพื่อใช้ในการส่งเสริมอาชีพคนพิการเพียงพอ	3.12	.959	ปานกลาง
9. ความร่วมมือของคนพิการและครอบครัว ได้ให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมของ	3.21	.959	ปานกลาง

ปัญหาการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	ผลการดำเนินงาน		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ
หน่วยงานในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ			
10. ความตระหนักและให้ความสำคัญในการประกอบอาชีพของคนพิการและครอบครัวในท้องถิ่น	3.25	.971	ปานกลาง
11. ความตระหนักในการดำรงชีวิตได้ด้วยตนเองของคนพิการในท้องถิ่น	3.28	.977	ปานกลาง
12. ทศนคติของคนในชุมชนต่อการประกอบอาชีพของคนพิการในท้องถิ่น	3.31	.948	ปานกลาง
13. ความร่วมมือของคนในชุมชนในการการส่งเสริมอาชีพคนพิการ	3.15	.991	ปานกลาง
14. ความร่วมมือของภาคีเครือข่ายกับหน่วยงานต่างๆ ในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ	3.28	.960	ปานกลาง
15. ขั้นตอนในการการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานต่างๆที่จะร่วมกันส่งเสริมอาชีพคนพิการในท้องถิ่น	3.34	.981	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่า ระดับปัญหาขบประมาณเพียงพอที่จะนำมาใช้ในการส่งเสริมอาชีพคนพิการมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 3.54$, S.D.=.997) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ สมาชิกสภา ให้ความสำคัญในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ ($\bar{x} = 3.44$, S.D.=.974) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ มาก ผู้บริหาร ให้ความสำคัญในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ ($\bar{x} = 3.41$, S.D.=.993) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ มาก บุคลากรในหน่วยงานเพียงพอ ในการดำเนินการส่งเสริมอาชีพคนพิการ ($\bar{x} = 3.37$, S.D.=.998) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ ปานกลาง และขั้นตอนในการการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่จะร่วมกันส่งเสริมอาชีพคนพิการในท้องถิ่น ($\bar{x} = 3.34$, S.D.=.981) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ ปานกลาง ตามลำดับ

3. ข้อเสนอแนะการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรมีการตระหนักและให้ความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ในการส่งเสริมอาชีพคนพิการให้ชัดเจน จัดสรรงบประมาณในการดำเนินงานให้เพียงพอ อีกทั้งควรมีการบูรณาการร่วมดำเนินงานกับเครือข่ายภาคีต่างๆ เพื่อให้เกิดการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

อภิปรายผล

1. สภาพปัจจุบันในการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จากผลการวิจัย สภาพปัจจุบันในการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่น พบว่า ส่วนใหญ่เป็นการแต่งตั้งส่วนงานหรือบุคคลที่รับผิดชอบงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการ ส่วนใหญ่ไม่เคยอบรม ส่วนการจัดสรรงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ ส่วนใหญ่ไม่มีการจัดสรรงบประมาณ แสดงให้เห็นว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยังตระหนักถึงการส่งเสริมอาชีพของคนพิการในท้องถิ่น มีการแต่งตั้งส่วนงานหรือผู้ที่รับผิดชอบด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการ แต่ยังคงขาดการสนับสนุนและกระบวนการเรียนรู้ในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ ส่งผลให้บุคลากรขาดความรู้ความเข้าใจในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ อีกทั้งหน่วยงานยังขาดงบประมาณในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ หากมีการรับรู้และตระหนักขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ก็ถือเป็นจุดเริ่มต้น มีพลังที่จะทำการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประสบความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับที่กาญจนา รอดแก้ว (2550) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ของเครือข่ายการเรียนรู้เกิดจากความต้องการที่จะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยการกระตุ้นให้รับรู้และเกิดความตระหนักในปัญหาและเป็นจุดเริ่มต้นให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ในขั้นตอนอื่นๆ ตามมา

ในส่วนการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในภาพรวม พบว่า สภาพปัจจุบันโดยรวม มีการดำเนินงานส่งเสริมอาชีพคนพิการอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการส่งเสริมการประกอบอาชีพอย่างยั่งยืนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านการเตรียมความพร้อมคนพิการสู่การประกอบอาชีพ และด้านการพัฒนาทักษะการทำงานให้สอดคล้องกับการประกอบอาชีพ ตามลำดับ โดยทุกด้านมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่า การส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่

ประสบความสำเร็จ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังตระหนักในการส่งเสริมอาชีพคนพิการอยู่น้อย มุ่งเน้นไปที่โครงสร้างพื้นฐานมากกว่าคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน อาจเนื่องมาจากกระบวนการเรียนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่เข้มแข็ง ไม่มีการบูรณาการเครือข่าย ขาดการระดมสมองร่วมกันดำเนินการส่งเสริมอาชีพคนพิการ หากจะดำเนินการให้การส่งเสริมอาชีพคนพิการให้ประสบความสำเร็จเกิดการพัฒนาย่างยั่งยืน ต้องทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่เข้มแข็ง ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมวางแผน ร่วมทำ ร่วมรับประโยชน์ ร่วมรับผิดชอบและร่วมประเมินผล (ฉลาด จันทรสุมบัตติ, 2553) เพื่อให้เกิดกระบวนการเสริมสร้างพลังอำนาจในตัวเอง การค้นหาตัวตนที่แท้จริง การสะท้อนคิดอย่างมีวิจารณญาณ การตัดสินใจเพื่อเลือกปฏิบัติ และการคงไว้ซึ่งการปฏิบัติ (เบญจรงค์ ศรีสุระ และคณะ, 2559) ซึ่งในความคิดของ Anthony Giddens (Bryant and Jary, 1991) ก็เกิดการวิพากษ์และตั้งคำถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำการ (agency) และโครงสร้าง (structure) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและคนพิการซึ่งในฐานะผู้กระทำการ ดังนั้นจะต้องเป็นผู้เริ่มเปลี่ยนแปลงการดำเนินงานในการพัฒนางานเกี่ยวกับคนพิการที่จะสามารถเปลี่ยนโครงสร้างของสังคมที่ยึดถือปฏิบัติกันมาอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นทัศนคติที่มองคนพิการในแง่ลบก็จะกลายมาเป็นมองคนพิการในแง่บวก กฎหมายและนโยบายที่ยังไม่เห็นความสำคัญของการส่งเสริมอาชีพผู้พิการก็จะให้ความสำคัญมากขึ้น รวมไปถึงการจัดสรรทรัพยากรและความร่วมมือในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการอย่างยั่งยืน

2. สภาพปัญหาการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

จากผลการวิจัย สภาพปัจจุบันและสภาพปัญหาการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า สภาพปัญหาการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ งบประมาณไม่เพียงพอที่จะนำมาใช้ในการส่งเสริมอาชีพคนพิการ อยู่ในระดับมาก และสภาพปัญหาการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดคือ ข้อมูลด้านความต้องการในการประกอบอาชีพของคนพิการในท้องถิ่นไม่เพียงพอ อยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่า งบประมาณถือเป็นกลไกสำคัญที่ขับเคลื่อนการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หากงบประมาณ

ไม่เพียงพอแล้วจะส่งผลกระทบต่อการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับเสาวลักษณ์ คำหาญสุนทร (2562) ที่กล่าวว่า หากขาดงบประมาณจะทำให้การติดตามงานในการพัฒนาศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการไม่เป็นปัจจุบัน ขาดความต่อเนื่อง เพราะไม่มีการบูรณาการระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังผลหากงบประมาณไม่เพียงพอก็จะทำให้การดำเนินงานต่างๆ ยกขึ้น ส่งผลให้การดำเนินงานไม่ประสบความสำเร็จ อีกทั้งสภาพปัญหาข้อมูลด้านความต้องการในการประกอบอาชีพคนพิการในท้องถิ่นไม่เพียงพอ อาจจะเป็นเพราะว่าหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานที่อยู่ในท้องถิ่นมีการประสานงาน มีส่วนร่วม แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ทำกิจกรรมร่วมกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน ย่อมมีความใกล้ชิด มีความรู้ ความเข้าใจ การเข้าถึงข้อมูลของคนในท้องถิ่นจึงไม่เป็นอุปสรรคมากนัก (นลินรัตน์ รักกุล, 2552)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากข้อมูลที่ได้จากการวิจัย เมื่อวิเคราะห์สภาพปัจจุบันและสภาพปัญหาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมอาชีพคนพิการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องตระหนักและเห็นความสำคัญของการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ดำเนินการจัดสรรงบประมาณ บุคลากรวัสดุอุปกรณ์ในการดำเนินงานส่งเสริมอาชีพคนพิการให้เพียงพอ มีการบูรณาการดำเนินการร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ในการส่งเสริมอาชีพคนพิการให้ประสบความสำเร็จและยั่งยืน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพปัญหาการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบวิจัยคุณภาพ จัดเวทีให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันสภาพปัญหา และแนวทางการส่งเสริมอาชีพคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

1. กรรวิภากร หงส์งามและคณะ. (2552). การสร้างระบบติดตามและประเมินผลกองทุนส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิตคนพิการ. สำนักส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

2. กาญจนา รอดแก้ว. (2550). การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของเครือข่ายการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้จากประสบการณ์เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชนในเขตภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
3. ฉลาด จันทรมบัติ. (2553). การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น. วารสารการบริหารและพัฒนา, 2 (1), 175-189.
4. ทวี เชื้อสุวรรณทวี. (2558). โอกาสในการทำงานที่เหมาะสมกับความพิการ : รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์. นครปฐม : บริษัทไนส์คอร์ป เอส.อี. จำกัด.
5. นลินรัตน์ รักกุศล. (2552). การนำเสนอแนวทางส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ขององค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อการพัฒนาวิสาหกิจชุมชน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
6. เบญจรงค์ ศรีสุระ, วิณา อิศรางกูร ณ อยุธยา และกุหลาบ ปุริสาร. (2559). กระบวนการเสริมสร้างพลังอำนาจการดูแลสุขภาพตนเองในผู้สูงอายุ โรคเข่าเสื่อม บ้านแต่นอ ตำบลศิลาอำเภอมือง จังหวัดขอนแก่น. วารสารวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย 6(2) กรกฎาคม-ธันวาคม, 21.
7. วิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ และ จุไร ทัพวงษ์. (2554). บทวิพากษ์นโยบายและข้อเท็จจริงในทางปฏิบัติเกี่ยวกับคนพิการในประเทศไทย : ความเสมอภาคในโอกาสของการมีงานทำและไม่ถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก http://www.ilo.org/wcmsp5/groupg/public/---asia/---ro-bangkok/---sro-bangkok/documents/publication/wcms_162885.pdf
8. สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ. (2554). พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ฉบับอ้างอิง (ปรับปรุงครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ:ดีสุวรรณซัพพลายเชอร์วิส.
9. เสาวลักษณ์ คำหาญสุนทร และเพ็ญณี แนนรท. (2562). แนวทางการบริหารงานของศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการในชุมชน: กรณีศึกษาศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการในชุมชนตำบลหนองกุงเขิน อำเภอกุเวียง จังหวัดขอนแก่น. วารสารวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย 9(2), กรกฎาคม-ธันวาคม, 69.
10. Bryant, C. G., & Jary, D. (1991). Introduction: coming to terms with Anthony Giddens. Giddens' theory of structuration: A critical appreciation, 1-31.
11. Taro Yamane. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. 3rd Ed. New York. Harper and Row Publications.